

De eene heette Alma, de andere Ilma.

zwakken, ja geheel verdwijnen.... En dat wel, zoodra de liefde zich bij hen zou hebben doen gelden, waardoor de zusterlijke genegenheid niet meer heur geheele hart zou vermogen in beslag te nemen.

Maar, zooals hieronder blijken zal, van zoo iets was voorloopig nog geen sprake. En ze waren er niet minder gelukkig om. Niets vroolijkers en kalmers, niets volmaakters, dan het leven der beide blondineken. Zij leefden slechts door en voor elkander. Dat in dien toestand ooit eenige verandering zou kunnen komen, daarvan hadden ze zelfs geen vaag vermoeden.

Ouders bezaten ze niet meer. Haar moeder stierf toen zij één dag oud waren en haar vader kort daarna. Wijl onze weezen zich dus nooit, voor zoover heur geheugen reikte, in vader- of

moederliefde hadden mogen verheugen, gevoelden ze volstrekt niet haar gemis.

Zij waren in huis bij een stokouden grootvader, die, zooals meer oude lieden, alleen om zich zelf dacht. — Neen, toch niet. Ik vergat 's mans vogels. Hij verdeelde zijne liefde tusschen deze laatste en zijn ik. Natuurlijk hield hij